

“मीठे बच्चे- आफ्नो उन्नतिको लागि पुरुषार्थ गरिराख। ज्ञान रत्नको दान गरेर सदा आफ्नो र अरूको कल्याण गर्ने निमित्त बना।”

प्रश्न:- ईश्वरीय सेवा गर्नको लागि कुनचाहिँ गुण हुनु आवश्यक छ? सेवा गर्ने बच्चाहरूमा कुनचाहिँ ख्याल हुनु हुँदैन?

उत्तर:- ईश्वरीय सेवामा स्वभाव धेरै मीठो हुनु पर्छ। क्रोधमा आएर कसैलाई आँखा देखायौ भने धेरैको नोकसान हुन्छ। सेवाधारी बच्चाहरूमा अहंकार वा क्रोध बिल्कुलै हुनु हुँदैन। यही विकार धेरै विघ्न रूप बन्छ। फेरि माया प्रवेश गरेर कैयौँ बच्चाहरूलाई संशयबुद्धि बनाइदिन्छ। ईश्वरीय सेवा गर्नको लागि यो ख्याल नआओस्- नोकरी छोडेर यो सेवा गरूँ। यदि नोकरी छोडेर फेरि यो सेवा पनि गरेनौ भने बोझ चढ्छ।

गीत:- ओम् नमो शिवाय....

ओम् शान्ति। भक्तहरूले ॐ नमः शिवाय भन्दा शिवको लिंग र शिवको मन्दिरलाई याद गर्छन्। नमः भनेर पूजा गर्छन्। त्यो भयो भक्ति। हामीले त शिवबाबालाई भन्छौं- हजुर माता-पिता... तर तिमीले चित्रलाई भन्दैनौ। तिमीलाई थाहा छ- शिवबाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। रात दिनको फरक भयो। यो कुरा दुनियाँलाई थाहा छैन। निराकार शिवबाबा आएर पाठशालामा पढाउनुहुन्छ। के पढाउनुहुन्छ? सहज राजयोग र ज्ञान। जसरी क्राइस्टको पुस्तक छ। क्राइस्टले जुन ज्ञान दिए त्यसको बाइबल बन्यो। यहाँ शिवपुराण छ तर त्यो त अरू कसैले बनाएको हो। वास्तवमा सच्चा शिवपुराण गीता हो। बाबाले तिमीलाई सम्झाउनु भएको छ। तिमीले फेरि अरूलाई सम्झाउनु पर्छ। शिवबाबाले के सम्झाउनु भयो? शिवको जन्मको कुरा पनि सुनाउनुहुन्छ। तर शिवपुराण गीतालाई भनौ वा शिव पुराणलाई भनौ? दुवै त हुन सक्दैन। धर्मशास्त्र एउटा हुनु पर्छ। जसले धर्म स्थापना गर्छन् उनैको जीवन कथा बनाउँछन्। यिनले यो-यो सुनाए। क्राइस्टले पनि ज्ञान सुनाए, जसको बाइबल बन्यो। ती पुराणमा धेरै कथाहरू छन्। कथा सुनाइएको हो तिमी बच्चाहरूको तर पार्वतीको नाम राखिदिएका छन्। त्यसमा त देखाइएको छैन, पवित्रताको प्रतिज्ञा गराउनु भयो। मनमनाभव शब्द शिवपुराणमा छैन। शिवपुराण भिन्नै हो। यो हो श्रीमत् भगवत् गीता। भगवान् त एक हुनुहुन्छ, यो सिद्ध गर्नु छ। उहाँको नाम शिव हो। त्यो गीता फेरि कृष्ण पुराण हुन्छ। वास्तवमा कृष्ण त पतित-पावन होइनन्। शिव पतित-पावन हुनुहुन्छ। हिन्दुहरूको धर्मशास्त्र हो गीता। शिवपुराणलाई त सबैले मान्दैनन्। अहिले भन्छन् गीताद्वारा देवी-देवता धर्म स्थापना भयो। त्यो त शिवले मात्रै गर्न सक्नुहुन्छ। कृष्ण पनि कालोबाट गोरो बन्छन्। फरक धेरै छ। प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ, जसले सम्झन्छन् उनीहरूको कर्तव्य हो अलौकिक कार्य गर्नु। खुशी हुनु पर्छ। अथाह खजाना मिल्छ त्यसैले दान दिनु पर्छ। बाबाको परिचय दिन धेरै सजिलो छ। भक्तहरूले भगवान्लाई याद गर्छन्। भगवान् आएर फल दिनुहुन्छ। फल कुनचाहिँ? भगवान्ले जीवन मुक्ति नै दिनुहुन्छ। सबैको सद्गति दाता कृष्णलाई भनिदैन। परमपिता परमात्मालाई भनिन्छ। तिमीलाई थाहा

छ- परमपिता परमात्मा निराकार हुनुहुन्छ। कृष्णलाई परमात्मा भन्न सकिँदैन। कृष्ण सबै आत्माहरूका पिता बन्न सक्दैनन्। सबै आत्माहरूका पिता परमपिता परमात्माको नै गायन गरिएको छ। तिमी बच्चाहरूले बाबाको परिचय राम्ररी दिनु पर्छ। उनीहरूले त सर्वव्यापी वा लिंग भनिदिन्छन्। लिंगको कर्तव्य के हुन्छ! परमपिता परमात्माको त महिमा हो पतित-पावन ज्ञानका सागर। यो पोस्टर बाहिर लगाइदिनु पर्छ। जो आए पनि पढून्। तिमी गएर राधा-कृष्ण वा लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा सम्झाऊ। हाम्रो लक्ष्मी-नारायणको चित्र धेरै राम्रो छ, यसैमा सम्झाउनु पर्छ। लक्ष्मी-नारायणका मन्दिरमा खास गीता अवश्य पढ्छन्। आफ्नो उन्नतिको लागि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। बाबाद्वारा उच्च वर्सा पाउने सोख हुनु पर्छ। आफ्नो र अरूको कल्याण गर्नु छ। शिव बाबा त सबैको कल्याण गर्नेवाला हुनुहुन्छ। तिमी पनि कल्याणकारी बन्नु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो अकल्याण कहिल्यै हुँदैन। अकल्याणकारी रावण हो, यो कुरा मनुष्यले जान्दैनन्। तिमीले गएर सम्झाउनु पर्छ। बादल भरेर फेरि गएर बर्सिनु छ। कति सोख हुनु पर्छ। यदि दान गरिदैन भने भनिन्छ वास्तवमा आफ्नो कल्याण गरेको छैन, त्यसैले अरूको गर्न सक्दैन। सेवा केन्द्रमा धेरै राम्रा-राम्रा आउँछन्। तर अरूको कल्याण गरून्, त्यो गर्दैनन्। सुन्छन् फेरि धन्दामा थाकेर घर गएपछि समाप्त। दान नदिने हो भने ऊ कुनै ब्राह्मण ठहरिन्न। ब्राह्मणले जान्दछन् हामी देवता बन्नु छ। हरेकले आफ्नो दिल सँग कुरा गर्नु छ। यदि कसैलाई देवता बनाएन भने ब्राह्मण कसरी भयो? शिवबाबा भन्नुहुन्छ- म त हुँ नै कल्याणकारी। तिमी पनि कल्याणकारी बन्नु पर्छ। जसलाई धारणा हुँदैन, उनको लागि स्थूल सेवा हुन्छ। यहाँ बच्चाहरू आउँछन्- जसको सेवा गरिएको छ। सेवा केन्द्रमा बच्चाहरूले आफू सँग सोध्नु पर्छ- मैले कतिको कल्याण गरेँ? आउँछन् धेरै। धेरै थोरै हुन्छन् जसले सेवा गर्छन्। अरू धन्दा आदिमा लाग्छन्। सम्झन्छन् केवल पवित्र बन्नु पर्छ। तर धन दान पनि गर्नु पर्छ। आफै सँग सोध्नु पर्छ- यदि मैले कसैको कल्याण गरिन भने के पद पाउँला। धेरै बच्चीहरू कल्याण गरेर पण्डा बनेर आउँछन्, उनीहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन्। कोही फस्टक्लास, कोही सेकेन्ड, कोही थर्डमा राखिन्छ। त्यसैले आफ्नो कल्याण गर्नु पर्छ। जसले आफ्नो कल्याण गर्दैन, उसले के पद पाउला! धेरै यस्ता सेवा केन्द्रहरू छन्, जहाँ कैयौं बच्चाहरूले सेवा नै गर्दैनन्। त्यति तागत छैन, जसले गएर दान गरून्। सबै मन्दिरमा धेरै जान्छन्। गएर खोज्नु पर्छ- देवता धर्मका कुन हुन् भनेर।

अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- म यस तनमा आएको छु। आत्मा त सानो शरीरमा गएर प्रवेश गर्छ। भूत छायाँ जस्तै आउँछन्। यो पनि अचम्म छ। कसरी घुमफिर गरिरहन्छन्, को बसेर हिसाब निकालोस्! ड्रामामा आत्मालाई शरीर नमिलेको हुनाले भट्कन्छन्। छायाँ रूप लिन्छन्। मानौं छायाँ हुन्छ। भूतको आफ्नो छायाँ हुँदैन। आयो गुम भयो। यी कुरामा हामी जानु हुँदैन। आवश्यकता नै छैन। यस खोजमा गयो भने शिवबाबालाई बिर्सिन्छ। बाबाको आदेश छ- निराकार बाबालाई याद गर। आफ्नो र अरूको देहलाई बिर्सनु छ। सबैका प्रिय हुनुहुन्छ शिवबाबा। बाबा भन्नुहुन्छ- अरू कुनै कुरामा नगएर बाबालाई याद गर। यो हो यादको यात्रा। मनमनाभवको अर्थ पनि यही हो। कृष्णले त यस्तो भन्न सक्दैनन्। कृष्णलाई गाइड भनिदैन। निराकार नै गाइड बनेर सबै आत्माहरूलाई लैजानुहुन्छ- लामखुट्टे जस्तै। आत्माहरूको गाइड

कृष्ण हुन सक्दैनन्। उनी त पुनर्जन्ममा जानु पर्छ, त्यसैले बाबाको परिचय सबैलाई दिनु पर्छ। भक्तहरूका भगवान् एक हुनुहुन्छ। उहाँ पिताले भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्‍यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुनु पर्छ।

बच्चाहरू मधुवनमा आउँछन्— मुरली सुन्न, अवश्य सुनाउनेवाला हुनु पर्छ। बाबा जहाँ गए पनि सेवा नै गर्नुहुन्छ। सेवाको सोख हुन्छ। बच्चाहरूले याद गर्छन्। उनीहरू सम्मुख मुरली सुनेर खुशी हुन्छन्। एक पन्थबाट १० कार्य सिद्ध हुन्छ। ठूला-ठूला सभामा बाबा जान सक्नुहुन्छ। त्यो बच्चाहरूको काम हो। बच्चाहरू सँग प्रश्न उत्तर गर्छन्। संन्यासी आदि त बाबाको अगाडि आउँदै आउँदैनन्। उनीहरूलाई त मान चाहिन्छ। बाबाको पार्ट अनौठो छ। जे बित्यो ड्रामा। पछि गएर धेरै बच्चाहरू मिलन गर्न आउँछन्। पहिला बच्चाहरूलाई सम्झाउनु पर्छ। गोप-गोपीहरूले नै घर-घरमा परिचय दिनु पर्छ। कसैले पनि गुनासो नगरून्, हामीलाई थाहै भएन भन्नेहरू नरहून्। राजा-रानी त कोही छैनन्। नयाँ चीज बनाए भने सरकारलाई देखाएर बढाउँछन्। यहाँ त प्रजाको प्रजामाथि राज्य छ। निमन्त्रण बच्चाहरूले दिनु पर्छ। यसको लागि चित्र आदि छपाइरहन्छन्। यी चित्र बाहिर पनि जान्छन्। बच्चाहरूले मेहनत गर्नु पर्छ। जस-जसले भाषा जान्दछन्, उनीहरूले त्यस भाषामा सम्झाऊन्। अनेक भाषा छन्। बाबाले राय दिनुहुन्छ— पूना र बैंगलोरतिर सेवा खुब बढाऊ। सबैलाई थाहा होस्, सबै भाषाहरूमा पर्चा छपाउनु पर्छ। बेहदको बुद्धि चाहिन्छ। यस्तो पनि होइन बाबा नोकरी छोडिदिऊँ। नोकरी छोडेर फेरि यो सेवा पनि गर्न सकेनौ भने बोझ चढ्छ। यसमा स्वभाव धेरै मीठो हुनु पर्छ। क्रोध धेरैमा छ। आँखा देखाउँछन्, फेरि रिपोर्ट आउँछ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले लेख्छन्— हामीले भनेको सुन्दैनन्। यी शब्द निकाल्नु पर्छ। बच्चाहरूमा देह-अहंकार वा क्रोध भयो भने धेरैलाई नोक्सान पुर्‍याइदिन्छन्। बाबालाई बच्चाहरूको कति ख्याल रहन्छ। सबै बच्चाहरूमाथि नजर राख्नु पर्छ। मम्मा कुमारी थिइन्, तैपनि मम्मा कहलाउँथिन्, उनलाई फिक्र रहन्थ्यो। ज्ञानमा पनि कहीं माया प्रवेश हुन्छ। फेरि कति संशयबुद्धि बन्छन्। कदम-कदममा कति विघ्न पर्छन्। आज बच्चा छ भोलि फेरिन्छ। विकारको लागि कति झगडा हुन्छ। धेरैले सोध्छन्— यस संस्थाको ग्लानि किन हुन्छ? बुझ्दैनन् नि— शास्त्रहरूमा कृष्णको कति ग्लानि गरेका छन्। फलानीलाई भगाए, यो भयो। कृष्णले त त्यस्तो गर्न सक्दैनन्। यहाँ पनि भगाएको कलंक लगाउँछन्। घरबार छुटाउँछन्। किन छुटाउँछन्? त्यो त कसैले जान्दैन जबसम्म सम्झाउँदैन— विघ्न किन पर्छन्? मुख्य हो काम विकार, जसमाथि तिमी बच्चाहरूले विजय पाउँछौ।

यहाँ अनौठा बाबा हुनुहुन्छ। ब्रह्माद्वारा नै ब्राह्मण रचना गरिन्छ। सबैभन्दा पहिला शिवबाबाको परिचय दिनु पर्छ। उहाँद्वारा वर्सा मिल्छ। माया यस्तो छ त कदिरमा छैन भने बिर्सिन्छ, मायाका कति विघ्न पर्छन्। धारणा हुँदैन। यो पनि विघ्न हो नि, किन त्यति सहज सेवा गर्न सक्दैनन्। भगवान् बाबा त उहाँ हुनुहुन्छ। उहाँ अल्फलाई याद गर। भगवानुवाच, म एकलाई याद गर्‍यौ भने मद्दारा वर्सा मिल्छ। हे परमपिता परमात्मा, भक्तहरूले भन्छन् नि। त्यसैले बाबाद्वारा वर्सा मिलिरहेको छ। केही त सेवाको सोख हुनु पर्छ।

नत्र उच्च पद पाउन सक्दैनन्। सेवा त धेरै छ। दुविधा धेरै छ। बाबाको नाम पनि गुम, ज्ञान पनि गुम छ। त्यसैले परिचय दिनु पर्छ। हामीलाई बाबाको हुकुम मिलेको छ। निमन्त्रण दिनु पर्छ। यसमा कसैले क्रोध गर्दैन। पोस्टरहरू छापिएका छन् सेवाको लागि, राख्नको लागि बनेका होइनन्। शिवाय नमः शब्द धेरै राम्रो छ। पूरा शिवबाबाको परिचय छ। निराकार शिवबाबा आउनु भएको छ, वास्तवमा वर्सा दिनु भएको छ। आएर पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनु भएको छ। आफैँले यसरी विचार गरेर फेरि गएर कसैलाई सम्झाउनु पर्छ। शिवका मन्दिर पनि धेरै छन्, गुप्त भेषमा गएर भन्नु पर्छ। यी शिव को हुनुहुन्छ? शिवबाबालाई त निराकार परमात्मा भनिन्छ। उहाँले के गर्नुभयो, जसको यति धेरै मन्दिर बनाएका छन्। युक्ति सँग गएर सम्झाउनु पर्छ। अहिले बुझ्न वा नबुझ्न, अन्त्यमा याद आउँछ कसैले हामीलाई सम्झाएको थियो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो कल्याण गर्नको लागि सेवाको धेरै-धेरै सोख राख्नु पर्छ। थाकेर बस्नु हुँदैन, मनुष्यलाई देवता बनाउने सेवा अवश्य गर्नु छ।
- २) कुनै यस्तो कर्म गर्नु हुँदैन, जसबाट कुनै रिपोर्ट निकालून् वा माता-पितालाई फिक्र होस्। कुनै पनि हालतमा विघ्न रूप बन्नु हुँदैन।

वरदानः— बाबा शब्दको स्मृतिद्वारा हदको मेरोपनलाई अर्पण गर्ने बेहदको वैरागी भव

कति बच्चाहरूले भन्छन्— ममा यो गुण छ, मेरो शक्ति छ। यो पनि गल्ती हो, परमात्म देनलाई मेरो मान्नु यो महापाप हो। कति बच्चाहरू साधारण भाषामा बोलिदिन्छन् मेरो यस गुणलाई, मेरो बुद्धिलाई प्रयोग गरिँदैन, तर मेरो भन्नु अर्थात् मैलो हुनु, यो पनि ठगी हो। त्यसैले यस हदको मेरोपनलाई अर्पण गरेर सदा बाबा शब्द याद रहोस्, तब भनिन्छ बेहदको वैरागी आत्मा।

स्लोगनः— आफ्नो सेवालालाई बाबाको अगाडि अर्पण गरिदियौ भने सेवाको फल र बल प्राप्त भइरहन्छ।